

Thánh Kinh Báo

NĂM THỨ 12

AOUT-SEPTEMBRE 1942

SỐ 138-139

CÁI NEO GIỮ LINH-HỒN!

«Chúng ta giữ đều tròng-cây này như cái neo của linh-hồn, vững-vàng, bền-chặt, thâu vào phía trong màn» (Hê 6: 19)

NĂY đây, những ngày giông-tổ, bóng tối mờ phủ kín thế-giới, luồng gió ngược hung-hăng, sóng bủa dữ-dội! Nhưng Hội-Thánh Việt-Nam là một đầu-đề cho chúng tôi lớn tiếng ngợi-khen Đức Chúa Trời. Giữa tình-cảnh làm nao-sồn lòng-dạ, chúng tôi được giục lòng mạnh-mẽ và hăng-hái vì Hội-Thánh này dũng-cảm nhận lấy tình-cảnh éo-le do sự khủng-hoảng trong mấy tháng vừa qua: Nào hi-sinh cao-thượng, ghé vai gánh-vác nên tài-chánh do Mẫu-Hội rút đi một phần lớn; nào mạnh-dạn đương những trách-nhiệm nặng-nề hơn, quyết giảng

Tin-Lành cho đồng-bào hư-mất, vì có số giáo-sĩ bất-dắc-dĩ phải bớt nhiều. Vê-vang thay, Hội-Thánh Việt-Nam đã vững bước tiến lên, phước Chúa ban cho dồi-dào rõ-rệt!

Không neo giữ vững, sao khỏi chìm-trôi?

VỮNG bước tiến lên ấy là đã vượt một quãng đường dài để giục mào triều-thiên dành sẵn cho chúng ta khi Đức Chúa Jê-sus hiện đến. Nhưng

bao giờ cũng có nỗi nguy trở lòng ra hững-hờ, lạt-lẻo. Đối với bước thành-công, chẳng gì tai-hại bằng tấm lòng đó. Hãy xem đời sống và sự hầu việc của tín-đồ. Hỡi độc-giả yêu-dấu, địa-vị anh em ngày nay thế nào? Trung-tin nhóm-hợp, dâng tiền rộng-rãi, cầu-

nguyện và luôn luôn làm chứng cho Chúa, những việc ấy rất cần và đáng ngợi-khen lắm. Nhưng, phải chăng nó đã thành thói quen, pha màu trẽn-nại, thiếu hẳn tinh-thần yêu-thương, vui-vẻ, tin-kính và sốt-sắng do Thánh-Linh của Chúa? Phải chăng anh em không ngờ mình đã mất «lòng kính-mến ban đầu,» hóa ra «ngươi-lạnh» và

NHEN LẠI HI-VỌNG!

N NGÀY 11 Aout, Hội-đồng Tổng-liên-hội sẽ nhóm tại Tourane, mục-dịch nhen lại hi-vọng thiên-thượng cho càng mạnh-mẽ. Nguyễn Đức Thánh-Linh dùng Hội-đồng làm nguồn hi-vọng và linh-lực cho toàn-thể Hội-Thánh!

Anh chị em hãy cố-gắng đi dự Hội-đồng để nêu cao hi-vọng và để thêm lòng sốt-sắng, hi-sinh vì thông-công với Chúa và với nhau. — T.K.B.

khởi-sự «trôi-lạc?» «Nếu ta còn trẽn-nại sự cứu-rỗi lớn dường ấy, thì làm sao tránh cho khỏi được?» (Hê 2: 3). Chúa nghiêm-trang cảnh-cáo rằng: «Người công-bình của Ta... nếu lui đi, thì linh-hồn Ta chẳng lấy làm đẹp chút nào» (Hê 10: 38). Hãy nhớ, những lời này cảnh-cáo tín-đồ Hê-bơ-rơ trong Hội-Thánh đầu-tiên, và ngày nay, bởi Đức Thánh-Linh, cũng đập mạnh vào con tim Hội-Thánh Việt-Nam. Ôi!

Nguyện chúng ta tránh khỏi sự hờ-hững thiêng-liêng, và luôn luôn «nhen lại ơn của Đức Chúa Trời ban cho» (II Ti 1: 6).

Được thưởng vì giữ vững hi-vọng

VÀ, hi-vọng há chẳng phải một phần tối-trọng của ân-tử đó? Hi-vọng há chẳng nâng-dỡ chúng ta trong mọi cảnh ngộ? Tin-dò mất hi-vọng tức là mất lòng sốt-sắng và hứng-thú bởi Đức Thánh-Linh. Tai-hại hơn, mất hi-vọng còn là mất hết mọi sự, để làm mồi ngon cho quỷ Sa-tan, kẻ thù số một của linh-hồn chúng ta.

Vua Á-lich-son-đại xưa trước khi từ-giã tồ-quốc, ra đi chinh-phục thế-giới hiện biết lúc ấy, có chia hết của-cải cho bạn-hữu, chỉ giữ lại hi-vọng về tương-lai. *Perdiccas*, bạn vua, hỏi hi-vọng ấy là gì; vua cắt nghĩa rõ-ràng, thì *Perdiccas* cũng không chịu nhận chút gì, chỉ cốt được dự phần hi-vọng của vua. Mười hai năm sau, với ba mươi ba tuổi trên dầu, Á-lich-son-đại chinh-phục được thế-giới hiện biết lúc ấy, gồm cả những nước thù-phú như Ba-tư, Ấn-độ và Ai-cập. Lúc hấp-hối, vua thấy *Perdiccas* đứng bên, bèn tháo ấn trao cho, do đó ông được hưởng một phần lớn sản-nghiệp và quyền-thế của vua. Đấy, ông được thưởng vì đề hi-vọng đứng đầu hàng.

Hi-vọng của thế-gian còn quan-trọng như thế, huống chi hi-vọng của tin-dò, là kẻ noi theo dấu chơn của Đấng cầm quyền cai-trị cả vũ-trụ?

Hi-vọng bổ sức theo cuộc chạy đua

HI-VONG của tin-dò vững-vàng, bền-chặt, chẳng hề hư-ảo. «Chúng ta nhờ sự Đức Chúa Jê-sus-Christ sống lại từ trong kẻ chết mà có sự trông-cậy sống, là cơ-nghiệp không hư đi, không ô-ước, không suy-tàn, để dành trong các tầng trời» (I Phi-e 1: 3-4). Có hi-vọng linh-động, vinh-hiến lập trên Cứu-Chúa phục-sanh đó, chúng ta được can-đảm đề «vì đức-tin mà đánh

trận tốt-lành» (I Ti-mô-thê 6: 12) và «nhắm mục-dịch mà chạy, để giữ giải về sự kêu-gọi trên trời của Đức Chúa Trời trong Đức Chúa Jê-sus-Christ» (Phil. 3: 14). Chối-bỏ Chúa và Cứu-Chúa chánh-ngôi, thế-giới ngày nay không có hi-vọng thật, và tin-dò phải sống giữa những hoàn-cảnh để làm cho thất-vọng, kinh-khủng. Nhưng hãy nhớ những lời kích-thích của Sứ-dò Phao-lô: «Hãy nhìn-xem Đức Chúa Jê-sus, là Đấng vì sự vui-mừng đã đặt trước mặt mình, chịu lấy Thập-tự-giá, khinh-đều sỉ-nhục, và hiện nay ngồi bên hữu ngai Đức Chúa Trời,... hầu cho khỏi bị mỏi-mệt, sờn lòng» (Hê 12: 2, 3)).

Ôi! Rạng-rỡ thay ngày Chúa đến!

HỒI độc-giả yêu-quí, anh em có hi-vọng đó như cái neo của linh-hồn chẳng? Anh em chưa bao giờ cần nó như ngày nay. Sự chết, hủy-diệt, buồn-thảm, đau-đớn lan-tràn khắp cả thế-giới, và quyền-lực của ma-quí mạnh-mẽ hơn mọi khi. Đồng-bồ tiên-tri trong Kinh-Thánh gần chỉ đến giờ Đức Chúa Jê-sus-Christ tái-lâm rồi. Một mình Ngài có thể lập lại sự công-ly, yêu - thương, hòa-bình, thanh-vượng trên mặt đất bị chiến-tranh dôi-dập. Tuyệt-vọng thay, sự gắng sức của thế-gian! Nhưng Cứu-Chúa Jê-sus-Christ sống lại, Hi-vọng của chúng ta, đã vào Thiên-dàng, tại đó Ngài đang cầu-nguyện thay cho tin-dò, và chờ-đợi ngày Đức Chúa Cha giới-thiệu với Ngài Tân-Phụ, tức là Hội-Thánh gồm các tin-dò chơn-thật. Ôi! Hãy ngắm-xem Ngài, hằng giây-phút chờ-đợi Ngài tái-lâm, hầu cho ở giữa những thử-thách và cám-dỗ của thế-gian tội-ác, chúng ta nên thánh cũng như Ngài, và, khi Ngài tái-lâm, chúng ta xứng-đáng gặp Ngài trên không-trung đề ở cùng Ngài đời đời. «Ai có sự trông-cậy đó trong lòng, thì tự mình làm nên thánh-sạch, cũng như Ngài là thánh-sạch» (I Gi. 3: 3). — T. K. B.